

ТАҚРИЗ

ба рисолаи номзиди Маликов Абдулвоҳид Расулҷонович дар мавзуи «Таҳлили луғавӣ-семантикии сифатҳои аслии дар забонҳои тоҷикӣ ва фаронсавӣ (бар мабноси маводи адабиёти бадеӣ)» барои дарёфти дараҷаи илмии номзиди илмҳои филологӣ аз рӯи ихтисоси 10.02.20 – **Забоншиносии муқоисавӣ-таърихӣ, қиёсӣ ва муқоисавӣ**

Таҳлили луғавӣ-семантикии сифатҳои аслии дар забонҳои тоҷикӣ ва фаронсавӣ яке аз масъалаҳои муҳим ва судманд буда, дар забоншиносии тоҷик дар муқоиса бо забонҳои дигар, махсусан бо забони фаронсавӣ ба он камтар таваҷҷуҳ шудааст. Аз ин рӯ, таҳқиқи масъалаҳои гуногуни ин ҳиссаи нутқ (сифат) аҳамияти амаливу назарии худро ҳеҷгоҳ аз даст намедихад. Ин аст, ки муҳаққиқони зиёде атрофи масъалаҳои гуногуни сифат, махсусан сифатҳои аслии таҳқиқоти зиёде ба анҷом расонидаанд. Бо вучуди он, ки доир ба паҳлуҳои гуногуни сифат асару мақолаҳои арзишманди фаровоне рӯи қор омадааст, дар забоншиносии тоҷик дар шакли муқоисавӣ бо дигар забонҳо ҳануз ҳам ҷанбаҳои таҳқиқнашуда кам нестанд. Омӯзиш ва баррасии сифатҳои аслии аз ҷумлаи чунин масъалаҳост, ки таҳқиқи он ҷанбаҳои то ин дам омӯхта нашудаи забонҳоро ошкор менамояд.

Рисолаи номзиди Маликов Абдулвоҳид Расулҷонович дар мавзуи «Таҳлили луғавӣ-семантикии сифатҳои аслии дар забонҳои тоҷикӣ ва фаронсавӣ (бар мабноси маводи адабиёти бадеӣ)», ки дар асоси маводи амалии забонҳои тоҷикию фаронсавӣ ва дар асоси маводи адабиёти бадеӣ сурат гирифтааст, ба масъалаи мазкур бахшида шудааст.

Рисолаи мавриди тақриз аз муқаддима, се боб, хулоса, адабиёт ва интишороти муаллифи рисола таркиб ёфтааст. Муқаддимаи рисола тибқи Низомномаи таълифи рисолаҳои илмӣ таҳия гардида, фарогири тамоми бандҳои муқарраршуда мебошад.

Боби якуми диссертатсия «Заминаҳои таҳқиқи сифат дар забоншиносӣ» унвон гирифта, аз ду фасл иборат мебошад. Дар ин қисмат

муҳаққиқ ба таърихи омӯзиши сифат дар забонҳои муқоисашаванда, ба мафҳуми сифат дар забоншиносӣ ва ба масъалаи таҳқиқи сифат, махсусан сифатҳои асли дар забонҳои тоҷикӣ ва фаронсавӣ диққати махсус кардааст.

Сифат дар забонҳои тоҷикӣ ва фаронсавӣ ҳамчун ҳиссаи мустақили нутқ, дорои хусусиятҳои семантикӣ-маъноӣ, сарфӣ ва нахвӣ мебошад. Сифат бо исми алоқӣ зич дошта, исми агар предмет, ашё ва ё шахсро ифода кунад, сифат ифодакунандаи чигунагии онҳо ба шумор меравад. Сифат дар забонҳои тоҷикӣ ва фаронсавӣ дорои хусусиятҳои зерини грамматикӣ мебошад.

Хусусияти маъноии сифат. Ҳамчун дорои хусусияти семантикӣ-маъноӣ сифат аломат, ҳосияту вазъият ва нисбату ҳолати исмиро ифода мекунад: *кӯчаи зебо-une belle rue, роҳи ҳамвор - une route égale, корҳои хонагӣ - les devoirs à domicile.*

Оид ба хусусияти сарфӣ сифат қайд карданием, ки дар забонҳои тоҷикӣ ва фаронсавӣ муҳимтарин аломати сарфӣ сифат соҳиб будани он ба дараҷаҳои муқоисавӣ ва олий ба шумор меравад: Ҳар як авар медонад, ки гӯшти гӯсфанди сиёҳ назар ба гӯсфанди зард ё сафед *ширинтар* аст [190, с.56]. - Les Avars savent bien que la chair d'un mouton noir est *plus parfumée* et *plus douce* que celle d'un mouton gris ou d'un mouton blanc [198, с.53]. Муҳаммадаминбой *бехтарин* чорбоғҳо, *ҳосилхезтарин* заминҳои ин кишлоқ ва атрофи онро ба дасташ гирифта буд [189, с.42]. - Mouhammad-Amin-baï s'était emparé des *meilleurs* vergers, de terres *les plus fertiles...* [199, с.52].

Сифат ҳамчун ҳиссаи мустақили нутқ дар забонҳои тоҷикӣ ва фаронсавӣ тарзу воситаҳои гуногуни калимасозӣ, шаклсозӣ (хурдию навозиш)-и ҳоси худро дорад, ки ба воситаи онҳо калимаҳои нав, шаклҳои гуногун сохта мешаванд: Сафия он қадар соҳибҷамоли паризод набошад ҳам духтарчаи *дӯстрӯяк* ва ширин буд [189, с.75]. - Ça n'était pas une beauté, mais elle était *très mignonne* et très agréable [199, с.92-93].

Агар дар калимасозии сифат дар забони тоҷикӣ пасвандҳо ва пешвандҳо хеле серистеъмол бошанд, пас дар забони фаронсавӣ калимасозии сифат ба ғайр аз корбурди пешванду пасвандҳо аксар вақт ба воситаи калимаҳои махсус ё муайян ифода мешавад: Аммо ба каниздухтари **айбнок**, ки ақлаш ҳам бечо аст, кадом мард хонадор мешавад [189, с.79]? - Mais qui voudrait épouser une jeune esclave **couverte de honte** [199, с.97]?

Дар мисоли забони тоҷикӣ сифати «**айбнок**» аз исми «**айб**» ва пасванди сифатсози «**нок**» иборат буда, дар забони фаронсавӣ сифати мазкур тавассути ибораи «**couverte de honte**» тарҷума шудааст, ки аз сифати феълии замони гузаштаи феъли «**couvrir-пушондан**», пешоянди «**de**»-и ифодакунандаи бандаки изофӣ ва исми «**honte-шарм, ҳаё, изо**» иборат мебошад.

Аз таҳқиқоти муаллифи диссертатсия бармеояд, ки корҳои илмӣ ба сифат бахшидашуда миқдоран зиёд бошанд ҳам, муҳаққикон дар роҳи ҳалли масъалаҳои мухталифи ин қисмати забон ҳамфикру ҳамақида нестанд, махсусан дар рафти корҳои иҷрогардидаи дар шакли муқоисавӣ.

Масъалаи омӯзиш ва таҳқиқи сифат дар забони тоҷикӣ ба шарофати як қатор забоншиносон ба монанди Рустамов Ш., Шукурова К., Ҳалимов С., Гаффоров Р., Эшматова Х., Королёва И. ва дигарон, дар забони фаронсавӣ бошад ба шарофати М. Гревис, Ж. Дамурет, Э. Пишон, Жан Клод-Шувалие ва дигарон роҳи ҳалли худро пайдо кардааст, ки муаллифи рисола дар ин бора зикр кардааст.

Дар боби мазкур ҳамчунин муаллифи диссертатсия оид ба хусусияти наҳвӣ сифат дар забонҳои тоҷикӣ ва фаронсавӣ қайдҳои ҷолиби диққат намуда, дар ин самт чунин ибраз намудааст: Дар забонҳои тоҷикию фаронсавӣ сифат дар ҷумла пеш аз ҳама ба вазифаи муайянкунанда омада, дар чунин маврид ибораи тавсифӣ низ метавонад ҳосил шавад: Вақти таваллуд шудани ман падарам оини номгузориро ба ҷо оварда, ба хона **одамони мӯътабар** авулро таклиф кардааст [190, с.24].

- Lorsque je naquis, mon père invita chez lui **les gens les plus honorables** de l'aoul afin qu'ils se livrent à la cérémonie du choix d'un nom [198, с.27].

Сахтиҳои рӯзгор Одинаи хурдсолро хеле **соҳибтадбир** ва **таҷрибақор** карда буд...[185, с.19]. - Les malheurs avaient rendu Odina **raisonnable et prudent** [195, с.255].

...Усто амак **ширинзабон**, **хушмуомила** ва **ширинкорнамо** буд ва кори бади одамонро бо ширинсуханӣ ба рӯяшон мезад [183, с.61]. - ...Usto-khodja était **un home gai et doux, un bon compagnon**, qui savait dire au gens en face, tout en plaisantant les vérités les plus dures [194, с.63].

Оид ба вазифаи муайянкунандаи изофӣ шуда омадани сифат низ муаллифи диссертатсия чунин қайд намудааст: Дар вазифаи муайянкунандаи изофӣ сифат ҳамчун муайянкунанда аксаран баъд аз муайяншавандаи худ омада, баъзан метавонад пеш аз он ҳам ояд, аммо дар забони фаронсавӣ на ҳамаи сифатҳои муайянкунанда метавонанд баъд аз муайяншавандашон оянд. Аслан дар забони фаронсавӣ сифатҳои серистеъмоли якҷиҷоя метавонанд пеш аз муайяншавандаи худ оянд. Ҳамчунин сифатҳое мавҷуданд, ки дар ҳолати пеш аз муайяншавандаи худ омадан маънояшон низ тағйир меёбанд. Дар ин самт муҳаққиқ тавонистааст, ки аз маводи адабиёти бадеӣ дар шакли муқоисавӣ мисолҳои муътамад орад.

Боби дуюми диссертатсия «Вазифаи семантикӣ-грамматикии сифат дар забонҳои тоҷикӣ ва фаронсавӣ» номгузорӣ шуда, он фарогири 6 фасл мебошад. Дар он сохтори семантикӣ-морфологии сифат дар забонҳои тоҷикию фаронсавӣ, дараҷаҳои сифат дар забонҳои муқоисашаванда, ифодаёбии дараҷаи муқоисавии сифат бо роҳҳои гуногун ба монанди ифодаи он бо роҳи синтетикӣ дар забони тоҷикӣ ва ифодаи он дар забони фаронсавӣ, ба воситаи таркибҳо ва ғайра таҳлилу баррасӣ шудааст. Муҳаққиқ дар боби мазкур оид ба дараҷаҳои сифат дар забонҳои мавриди зикр маълумоти муфассал дода, тафовути онҳоро дар

забонҳои муқоисашаванда дар заминаи овардани мисолҳои муътамади маводи адабиёти бадеӣ қайд кардааст.

Калимаи «adjectif-сифат» аз забони лотинӣ ба забони фаронсавӣ иқтибос шуда, маънои «илова» -ро дорад. Аз ин таъриф мо метавонем тахмин кунем, ки сифат ба қисми дигари ҳиссаи нутқ пайваст шуда меояд. Ин одатан бо исм сурат мегирад. Ҳамин тариқ, сифат ба исм алоқаи зич дошта, махсусан дар забони фаронсавӣ аз он (дар ҷинс ва шумора) вобастагии калон дорад ва ҳамзамон метавонад онро муайян кунад. Дар хотир нигоҳ доштан лозим аст, ки сифат ба гурӯҳи қисмҳои фасеҳи сухан тааллуқ дорад. Яъне сифат эҳтимол дорад шакли худро иваз кунад. Дар воқеъ, ин шакл аз шакли исм вобаста аст, ки сифат ба он илова карда мешавад. Ва азбаски мо байни ҷинс ва миқдори исмҳо фарқ мегузорем, ин фарқият бо ҳамон сифат гузошта мешавад. Ҳамин тариқ, сифат ҳиссаи нутқест, ки мустақилона вучуд дошта наметавонад, балки баръакс, ба қисми дигари нутқ вобаста аст.

Сифат дар забонҳои тоҷикӣ ва фаронсавӣ ҳамчун ҳиссаи мустақили нутқ хусусиятҳои зерини грамматикиро ифода карда метавонад:

1. Хусусиятҳои маъноии сифат дар забонҳои тоҷикӣ ва фаронсавӣ

Сифат дар забонҳои мазкур бо исм алоқаи зич дорад. Исм агар предметро ифода намояд, сифат аломат, хосияту вазъият, нисбату ҳолати онро мефаҳмонад: *либоси тоза – un habit propre, марди шердил – un homme honorable, шаҳри зебо-une belle ville.*

Мисол: Баъд ба ғайр аз ману Иброҳим, дигаронро либосҳои тоза пушонид, камтар озодатар карда, ҳай карда гирифта бурд [189, с.71]. Puis tous les autres esclaves, Ibrahim et moi exceptés, reçurent **des habits propres** et on les envoya quelque part [199, с.89-90].

Мисоли дигар: Аммо кадом марди шердил аз таъну лаъни мардум ибo накарда, бо набераи Дилором-каниз, ба духтари беаслу насаб толиб шудааст [189, с.101]? -Mais qui est donc cet **homme honorable**

qui, sans avoir peur des moqueries, a décidé de demander la main de la petite fille de Dilorom-Kaniz, une jeune fille de basse provenance [199, с.122]?

Дар мисолҳои аввал ҳаминро мехоҳем қайд намоем, ки байни калимаҳои «*любосҳои моза*» ва «*des habits propres*» фарқияти морфологӣ дида мешавад. Яъне дар забони тоҷикӣ аз сабаби мавҷуд набудани категорияи ҷамъ дар сифатҳо, шакли танҳои сифат истифода шудааст. Дар забони фаронсавӣ бошад сифати «*propres-моза*» дар шакли ҷамъ истифода шудааст. Ин сабаби дар шакли ҷамъ истифода шудани сифат боз ҳамон исми «*des habits-любосҳо*» мебошад, ки дар шакли ҷамъ омадааст.

Дар ҷумлаи дуюм бошад ба ҷойи ибораи «*марди шердил*» дар забони фаронсавӣ «*homme honorable*» оварда шудааст, ки тарҷумаи «*honorable*» дар тоҷикӣ «*марди мӯхтарам, ғиромӣ*» мешавад.

Албатта дар мисолҳои овардашуда мувофиқат ба ҳар ҳол дида мешавад. Масалан ҳам дар мисолҳои забони тоҷикӣ ва ҳам дар мисолҳои забони фаронсавӣ сифати «тоза ва шердил» пас аз исмҳои «любос ва мард» омадаанд. Қайд кардан ба маврид аст, ки дар забони фаронсавӣ аксарият сифатҳо метавонанд ҷойи худро тағйир диҳанд. Ҳангоми тағйири ҷой дар сифатҳо маъно низ тағйир меёбад, аммо дар рафти таҳқиқ ба маълум гардид, ки сифати «*honorable- мӯхтарам, ғиромӣ*» бо вучуди тағйир додани ҷояш пеш ё пас аз исм, маънои аслиашро нигоҳ медорад: **un homme honorable** — шахси мухтарам, **mon honorable collègue**- ҳамкори азизам (ҳамкори мӯхтарам).

Ҳамчунин ба воситаи таркибҳои ифода гардидани дараҷаи муқоисавии сифат дар забонҳои ғавқуззикр аз ҷониби диссертант таҳлилу баррасӣ шуда, оид ба якҷоя омадани пешоянди «аз» дар забони тоҷикӣ ва ифода гардидани он тавассути пешоянди «de» дар забони фаронсавӣ қайдҳои ҷолиби диққат шудааст.

Хусусиятҳои наҳвии сифатҳои асли баҳси **боби сеюми** диссертатсия буда, муҳаққиқ дар чор фасл масъалаҳои марбут ба мавзӯи мазкурро

тахлил менамояд. Дар ин қисмати диссертатсия роҷеъ ба истифодаи сифат ҳамчун муайянкунанда, хабар ва холи тарзи амал сухан меравад. Маълум мегардад, ки сифат хусусият, ҳолат ва чигунагии шахс, ҳайвонот ва ашёро ифода карда, вазифаи асоси и синтаксисии он ташаккули муайянкунанда, хабар ва холи тарзи амал мебошад [сах.105].

Дар забони тоҷикӣ ифода гардидани муайянкунандаи сифат бо сифатҳои таъкидиро ба назар гирифта, хоси забони фаронсавӣ набудани онҳоро муаллиф бо далелҳои илмӣ асоснок кардааст. Ҳангоми тарҷумаи ҷумлаҳои забони тоҷикӣ, ки дар онҳо сифат дар шакли таъкидӣ омадааст, дар асоси мисолҳои муътамад муҳаққик онҳоро дар забони фаронсавӣ тавассути зарфҳои гуногуни миқдорӣ ё ин, ки ҳамту тавассути шакли одии сифат тарҷума намудааст.

Дар забонҳои мавриди зикр муайянкунандаҳои тавсифӣ бо сифатҳои аслии ифода меёбанд. Онҳо аломатҳои бевоситаи предметро аз ҷиҳати ранг (себи *сурх-la pomme rouge*, абри *сиёҳ-la nuage noire*, чашми *кабуд-un oeil bleu*), бўй (доруи *бадбӯй-un médicament puant*, ҳандалаки *хушбӯй-un melon aromatique*), таъм (ангури *ширин-le resin sucré*, хӯроки *шӯр-un plat sale*), ҳаҷм (кӯҳи *баланд-une haute montagne*, роҳи *васеъ-une large route*, хонаи *калон-une grande maison*), аломатҳои ҷисмонӣ (ҷавони *зӯр-un jeune fort*, шахси *зауф-une personne faible*, гови *хароб-une vache maigre*, гӯсфанди *фарбеҳ-un gros mouton*, мӯйсафеди *кӯр-un vieil aveugle*), синну сол (зани *ҷавон-une femme jeune*, марди *миёнсол-un moyen âge*), феълҳои атвор (одами *бадҷаҳл-un homme méchant*, марди *ҳалим-un homme gentille*, шахси *ҳоксор-un homme modeste*), сатҳу масоҳа (масофаи *дур-une longue distance*, роҳи *наздик-une route proche*), аломатҳои маънавӣ (шахси *доно-un homme savant*, бахил-*avare*), ифода мекунанд. Ифодаи муайянкунандаҳои изофии тавсифӣ: Муайянкунандаҳои мазкур бо сифатҳои аслии содда ифода мегарданд: ...Арбоб маҷоли гап задан надода, монанди *шағоли гуруснае*, ки ба мурғе ҳамла оварад ё саге, ки ба гадое дарафтад, ба

тарафи Одина хучум кард...[185, с.10]. - ...Arbob Kiamol se jeta sur lui, comme *un chacal affamé* qui se jette sur un oiseau. Il saisit par terre quelques pierres et frappa tellement Odina sur la tête que celui-ci tituba et tomba par terre comme mort [195, с.219].

Дар боби мазкури рисола ҳамчунин оид ба масъалаи мутобиқат, фарқият ва ҷойи сифатҳо дар ҷумлаҳои забонҳои тоҷикӣ ва фаронсавӣ фикру андешаҳои як зумра олимони ватаниву хориҷиро қайд намуда, таҳлилҳои муаллифи рисола дар ин росто асоснок ва бамавриданд.

Оид ба мутобиқати сифат дар забонҳои тоҷикӣ ва фаронсавӣ як зумра олимони ватанию хориҷӣ андешаҳои худро иброз карданд. Муаллифи китоби «Забони адабии ҳозираи тоҷик (лексикология, фонетика ва морфология қисми1)» Ниёзмухаммадов Б. Оид ба мутобиқати сифат чунин қайд мекунад: «Чамъбандӣ ба сифат хос нест. Бинобар ин дар ибораи изофии тавсифӣ исм хоҳ дар шакли танҳо ояд, хоҳ дар шакли чамъ, сифат дар шумораи танҳо мондан мегирад»: манзараи *зебо*-манзараҳои *зебо*, абри *сафед*-абрҳои *сафед* [29, с.183].

Ҳамчунин дар китоби «Исм ва сифат дар забони тоҷикӣ»-и Ш.Ниёзӣ оид ба исм ва сифат чун ҳиссаҳои мустақили нутқ дар забони тоҷикӣ қайдҳои ҷолиби диққат ба назар мерасанд. Муаллиф дар китоби мазкур дар воситаҳои ифодаи алоқаи синтаксисии хоси исм қайд менамояд, ки таркиби изофии сифатӣ ба шакли дигар ифода шуда метавонад, яъне муайянкунанда аз муайяншаванда пеш омада метавонад: Падар мезад нишаста назди фарзанд-варақ *заррин китоби* хикмату панд [28, с.4-5]. Муаллифи мазкур сифатҳоро дар ҷумла дар хусуси муайянкунандаи сифатӣ шуда омаданашон шарҳ дода, қайд мекунад, ки дар таркиби изофии сифатӣ муайянкунанда пас аз муайяншаванда меояд [28, с.5]. Дар ҷойи дигар Ш.Ниёзӣ дар нутқ одатан бо исмҳо омадани сифатҳоро қайд карда, муайянкунандаи исм шудани сифатро тасдиқ менамояд. Дар забони тоҷикӣ баъд аз исми муайян мекардагӣ омадани муайянкунанда (сифат)-ро муаллифи мазкур қайд

карда, ин ҳолатро умумӣ ва муқаррарӣ меҳисобад. Аммо баъзан вақт, махсусан дар назм пеш аз муайяншаванда омадани муайянкунандаро низ Ш.Ниёзӣ тасдиқ менамояд.

Муаллифи мақолаи «La place de l'adjectif épithète en français (Ҷойи сифат ҳамчун муайянкунанда дар забони фаронсавӣ)» Reiner, E. чунин қайд менамояд: «*Dans sa lettre à Balzac Stendhal écrivait «Parfois je réfléchis pendant un quart d'heure avant de mettre l'adjectif avant ou après le substantif»* ки тарҷумааш чунин аст: «*Стендал дар мактубаш ба Балзак чунин менависад: «Баъзан вақт барои сифатро пеш ё пас аз исм гузоштан 15 дақиқа фикр мекунам».*

Аз гуфтаҳои боло бар меояд, ки омӯзиши сифат дар забони фаронсавӣ мушкилиҳои ҷиддиро пеш овардааст.

Дар муқоиса бо забони тоҷикӣ сифат дар забони фаронсавӣ дар чинс ва шумора бо исми додашуда мутобиқат мекунад. Яъне агар исм дар кадом шакле омада бошад, сифат низ дар ҳамон шакл меояд.

Тавсияҳои муаллиф доир ба истифодаи амалии диссертатсия қобили қабул мебошанд.

Номгӯи адабиёти истифодашуда 200 - ададро ташкил дода, аз ин 171 - тоаш осори илмӣ ба забонҳои тоҷикӣ, русӣ ва фаронсавӣ таҳияшуда, 10 – луғат ва 19 – адабиёти бадеӣ мебошад. Ин миқдор аз он шаҳодат медиҳад, ки аппарати илмӣ рисола қавист.

Мазмуну муҳтавои диссертатсия дар 21 таълифоти диссертант инъикос гардидааст, ки 9-тояш дар маҷаллаҳои тақризшавандаи ҚОА-и назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон ба таъъ расидаанд.

Бо вучуди дастовардҳо дар рисола баъзе норасоӣҳо ба назар мерасанд, ки ислоҳи онҳо ба манфиати кор хоҳад буд:

1. Дар саҳифаи 35-и диссертатсия тарҷумаи ҷумлаи тоҷикӣ ба забони фаронсавӣ оварда нашудааст.

2. Ҳамин тавр дар саҳифаи 61-62-и диссертатсия байни ҷумлаҳои забони тоҷикию фаронсавӣ ҷумлаи русӣ низ ҳаст, сабабаш дар чӣ бошад?

3. На ҳамаи ҷумлаҳои овардашуда таҳлилу баррасӣ гардидаанд. Агар ҳама мисолҳои овардашуда ба таври муқоисавӣ таҳлил мегардиданд, тафовуту монандиҳо боз ҳам равшантар мегардид.

4. Дар рисола маводҳои зиёди амалӣ гирд оварда шудаанд, ки боиси эҳтироми муҳаққиқ мебошад, аммо на ҳама далелҳои овардаи ӯ мутааллиқ ба сифатҳои аслианд.

5. Рисола бо забони хуби илмӣ навишта шуда бошад ҳам, дар он ғалатҳои имлӣ, аломати китобат ва услубӣ ба мушоҳида мерасанд, ки ислоҳи онҳоро салоҳ медонем.

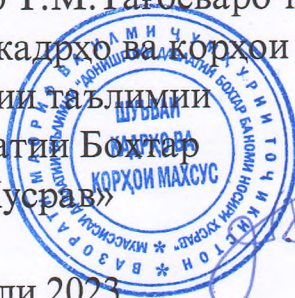
Албатта эродҳои мазкур характерӣ тавсиявӣ дошта, ислоҳшавандаанд ва арзиши рисолаҳо коҳиш намедиханд.

Автореферат ва мақолаҳои интишорнамудаи муҳаққиқ муҳтавои диссертатсияро комилан инъикос менамояд. Рисолаи номзоди Маликов Абдулвоҳид Расулҷонович кори баанҷомрасида ҳисобида шуда, ба тамоми талаботи таҳияи рисолаҳои илмӣ ҷавобгӯст ва муаллифи он сазовори дараҷаи илмӣ номзоди илмҳои филологӣ аз рӯи ихтисоси 10.02.20 – Забошиносии муқоисавӣ – таърихӣ, қиёсӣ ва муқоисавӣ мебошад.

Муқарризи расмӣ, доктори илмҳои
филологӣ, профессори кафедраи
назария ва типологияи забони англисии
Муассисаи давлатии таълимии «Донишгоҳи
давлатии Бохтар ба номи Носири Хусрав»

 Тағоева Т. М.

«Имзои профессор Т.М. Тағоеваро тасдиқ мекунам»
Сардори шуъбаи кадрҳо ва корҳои махсуси
Муассисаи давлатии таълимии
«Донишгоҳи давлатии Бохтар
ба номи Носири Хусрав»

 Шукурзода Ҷ. А.

« 4 » 04 соли 2023